

La novetat en el Crist

Déu s'ha fet home per donar-nos la vida eterna, però també per fer-nos feliços en la vida terrenal. Aquest assaig és una reflexió sobre les implicacions que té per al cristià la vinguda del Crist a la terra.

02/12/2008

El sentit de novetat recorre tot l'Evangelí, des de l'Anunciació a la Mare de Déu fins a la Resurrecció del Senyor. El Nou Testament parla de mil maneres diverses d'un

començament nou per a la humanitat. La mateixa paraula “evangelí” vol dir just això: la “bona notícia”. Des de l’inici del seu ministeri públic, el Crist anuncia obertament el compliment dels temps i la vinguda del Regne de Déu: **el temps s’ha complert i el Regne de Déu està per arribar; convertiu-vos i creieu en l’Evangeli**[1]. Però això no significa que el Senyor vulgui canviar-ho tot. No és un revolucionari o un il·luminat. De fet, per exemple, per parlar de la indissolubilitat del matrimoni, pren com a punt de partida allò que Déu va fer a l’origen, quan va crear la dona i l’home[2]. Per això va declarar: **no penseu que he vingut a abolir la Llei o els Profetes; no he vingut a abolir-los sinó a donar-los la plenitud**[3]; i, en nombroses ocasions, va comminar els deixebles perquè complissin fidelment els manaments que Moisès havia comunicat al poble de part de Déu.

Tanmateix, en la predicació del Senyor trobem, sens dubte, un aire nou, alliberador. D'una banda, la doctrina de Jesús desenvolupa elements ja presents a l'Antic Testament, com són la rectitud d'intenció, el perdó, o la necessitat d'estimar tots els homes sense restricció, en particular els pobres i els pecadors. En el Crist s'acompleixen les promeses antigues que Déu va fer als profetes. D'altra banda, la crida del Senyor no s'adreça de manera radical i peremptòria a un poble, sinó a tots els homes, als quals crida d'un en un.

La novetat de la presència i actuació de Jesucrist es palesa també d'una altra manera, desconcertant a primera vista: molts homes el rebutgen. **Va anar als seus, i els seus no el van rebre**[4], escriu sant Joan. Aquest rebuig per part dels homes posa encara més en relleu, si és possible, l'incondicional del

lliurament i de la caritat del Senyor vers la humanitat. A més a més, aquest rebuig el va portar dretament a la mort a la Creu, lliurement abraçada, sacrifici únic i definitiu, font salvífica per a tots els homes.

Però Déu va ésser fidel a la seva promesa, i la potència del mal no va poder apagar el lliurament diví de Jesús, com va manifestar la Resurrecció. La força salvadora que Déu va introduir al món per l'Encarnació del seu Fill, i sobretot per la seva Resurrecció, és la novetat absoluta, universal i permanent. Això s'aprecia des de l'inici de la predicació apostòlica: amb alegria desbordant, els apòstols van proclamar per tota la Judea, per l'Imperi Romà i pel món sencer que Jesús havia ressuscitat; que el món podia canviar, que cada dona, cada home podien canviar; que ja no estàvem sotmesos a la llei del pecat i de la mort eterna. El Crist, assegut a

la dreta del Pare, diu: **mira, faig noves totes les coses**[5]. En el Crist, Déu ha pres d'una manera nova les regnes del món i de la història humana, sumits en el pecat, per portar-los a la seva realització plena. Malgrat totes la dificultats que els cristians de la primera hora van tenir, miraven el futur amb esperança i optimisme. I contagiaven sense parar la seva fe entre totes les persones que tenien al voltant.

La novetat de la vida eterna després de la mort

Al món pagà era comú considerar el futur com una simple rèplica del passat. El cosmos existia des de sempre i, dins grans mutacions cícliques, perduraria per sempre. Segons el mite de l'etern retorn, tot el que va tenir lloc ahir, tornaria en el futur. En aquest context antropològic i religiós, l'home només podia salvar-se escapant de la matèria, en una

mena d'èxtasi espiritual separat de la carn; o vivint en aquest món, com deia sant Pau, sense por ni esperança[6]. Els primers segles del cristianisme, els pagans segueixen una ètica més o menys recta; creuen en Déu o en els déus i els donen un culte assidu, a la recerca de protecció i consol; però els manca l'esperança certa d'un futur feliç. La mort era un pur truncament, un sense sentit.

D'altra banda, la voluntat de viure per sempre és profunda en l'home, com manifesten els filòsofs, els literats, els artistes, els poetes i, de manera eminent, aquells que s'estimen. L'home anhela perdurar; i tal desig es manifesta de múltiples maneres: en els projectes humans, en la voluntat de tenir fills, en el desig d'influir sobre la vida d'altres persones, de ser reconegut i recordat; en tot això, hom pot endevinar la tensió humana cap a l'eternitat. Hi ha qui pensa en la immortalitat de

l'ànima; hi ha qui entén la immortalitat com a reencarnació; hi ha, en fi, qui davant el fet cert de la mort decideix posar tots els mitjans per aconseguir el benestar material o el reconeixement social: béns que mai no seran suficients, perquè no sadollen, perquè no depenen només de la pròpia voluntat. En això el cristià és realista, perquè sap que la mort és el terme de tots els esforços vans de l'home.

Enmig del dilema de la mort i de la immortalitat, el poder recreador de Déu es fa present en la Vida, Passió i Resurrecció de Jesucrist. El fidel cristià, unit amb Ell pel Baptisme i els altres sagraments, reproduïx les fites principals del pas del Senyor per la terra. Com escriu sant Pau als romans, **vam ser sepultats juntament amb ell mitjançant el Baptisme per unir-nos a la seva mort, perquè, així com el Crist va ser ressuscitat d'entre els morts**

per la glòria del Pare, així també nosaltres caminem en una vida nova. Perquè si hem estat empeltats en Ell amb una mort com la seva, també ho serem amb una resurrecció com la seva[7].

En efecte, el cristià té la certesa que Déu li ha donat la vida creant-lo a imatge i semblança seva[8]. Sap que quan experimenta l'angoixa de la mort que s'acosta, el Crist actua en ell, convertint les seves penes i la seva mort en força corredemptora. I està segur que el mateix Jesús, a qui ha servit, imitat i estimat, el rebrà al Cel, omplint-lo de glòria després de la seva mort. La gran i joiosa veritat de la fe cristiana és que, per la fe en el Crist, l'home pot superar amb escreix a **l'últim enemic[9]**, la mort, obrint-se a la visió perpètua de Déu i a la resurrecció del cos al final dels temps, quan totes les coses s'hagin complert en el Crist.

La vida no acaba aquí; estem segurs que el sacrifici amagat i el lliurament generós tenen un sentit i un premi que, per la misericòrdia magnànima de Déu, van més enllà d'allò que l'home podria esperar amb les pròpies forces. *Si alguna vegada t'intranquil·litza el pensament de la nostra germana mort, perquè et veus tan poca cosa!, anima't i considera: què serà aquest Cel que ens espera, quan tota la bellesa i la grandesa, tota la felicitat i l'amor infinits de Déu s'aboquin en el pobre vas de fang que és la criatura humana, i la sadollin eternament, sempre amb la novetat d'una dita nova?[10]. Els novíssims comencen d'alguna manera a la terra*

Tot i que és cert que la novetat cristiana es refereix principalment a l'altra vida, al més enllà, l'Església ensenya que la novetat de la Resurrecció del Crist ja és present, d'alguna manera, a la terra. Per més

que durí l'univers tal com el coneixem, estem ja “en els últims temps”, segurs que el món ha estat redimit, perquè el Crist ha derrotat el pecat, la mort, el dimoni.

El Regne de Déu està ja enmig de vosaltres[11]; enmig no sols com una presència externa, sinó també com dins el creient, en l'ànima en gràcia, amb una presència real, actual, eficaç, tot i que encara no del tot visible i completa. «La plenitud dels temps ha arribat, doncs, fins a nosaltres (cf. 1Cor 10, 11), i la renovació del món està irrevocablement decretada i comença a realitzar-se d'alguna manera en el segle present, ja que l'Església, fins i tot a la terra, es revesteix d'una vertadera, si bé imperfecta, santedat (...). Som anomenats fills de Déu i ho som de debò (cf. 1 Jo 3, 1); però encara no hem estat manifestats amb el Crist en aquella glòria (cf. Col 3, 4), en què

serem semblants a Déu, perquè el veurem com és (cf. 1 Jo 3, 2)»[12].

L'Església és dipositària a la terra d'aquesta presència per avançat del Regne de Déu; camina com a pelegrina a la terra, però tot el poder salvador de Déu actua ja d'alguna manera al segle present, per mitjà de la Paraula revelada i dels sagraments, especialment l'Eucaristia; poder salvador que es manifesta també a la vida santa dels cristians, que viuen al món, sense ésser del món[13]. El cristià és, davant el món i en el món, *alter Christus, ipse Christus*, un altre Crist, el mateix Crist: s'estableix així una certa polaritat en la vida de l'Església i de cada creient entre el ja i l'encara no, entre el moment present –ocasió d'acollir la gràcia– i la plenitud final; tensió que té moltes conseqüències per a la vida del cristià i per a la comprensió del món.

Aquesta realitat confirma la distinció que existeix entre l'ordre natural i l'ordre sobrenatural. La vida sobrenatural, basada en la fe i en la gràcia de Déu, s'insereix en l'ànima del cristià, encara que no hagi informat plenament tots els aspectes de la seva existència. El cristià viu dins Déu i per a Déu, i malda per comunicar els béns divins als altres homes. A la vida futura, la gràcia, o vida sobrenatural, esdevindrà glòria, i l'home assolirà una immortalitat completa en la resurrecció dels morts. A la vida present, en canvi, tot i que estigui perfeccionada per la gràcia, l'existència humana posseeix lleis pròpies, que han d'aplicar-se en els àmbits diversos: personal, familiar, social i polític. La vida sobrenatural acull, perfecciona i porta a plenitud la naturalesa, sense anul·lar-la ni substituir-la.

Una altra conseqüència de la tensió entre el ja i l'encara no s'expressa en

la noció cristiana del temps i de la història. Per al pensament pagà, gairebé sempre fatalista, els esdeveniments de la història estaven previstos i determinats per endavant pel *fatum*, el destí. El temps passava intocable i impertèrrit, com a espectador mut i passiu, emmarcant el curs de la història. Però el temps cristià no és només temps que passa; és espai creat per Déu per a creixement i progrés, per a la història i la redempció. Déu actua amb la seva Providència en el temps, per portar el món i la història cap a la seva plenitud.

El Senyor ha volgut comptar amb la resposta intel·ligent i lliure dels homes, amb les oracions dels sants i les bones accions de molts, per influir en el curs dels esdeveniments. Com a imatge seva, els homes poden canviar la història: en uns casos per a mal, com va ocórrer amb el pecat d'Adam i Eva; però sobretot d'una

manera positiva, participant activament en la realització del disseny diví, precisament perquè l'esdeveniment més rellevant i eficaç, aquell que va donar a la història del món el viratge més radical, va ser l'Encarnació del Fill de Déu. Per això, la col·laboració humana més profunda i duradora amb els plans divins per canviar el curs de la història ha estat duta a terme per la Mare de Déu, quan va acollir amb un decidit *fiat!* al Fill de Déu al seu si.

Els cristians viuen en el món conscients dels pecats propis i aliens, però convençuts que la millor manera d'aprofitar el temps és servir Déu, per millorar el món que ens ha confiat. Hom pot dir que el temps és plasmat per l'home, és humanitzat. La tensió escatològica es fa palesa en la divina providència, sempre present en la vida de l'Església i de cada cristià. «La creació té la seva bonesa i la seva perfecció pròpies,

però no ha sortit acabada del tot de les mans del Creador. Va ser creada en estat de fer camí (*in statu viae*) cap a una perfecció última que encara ha d'atènyer, a la qual Déu l'ha destinada. De les disposicions amb què Déu condueix la seva obra creada vers aquesta perfecció, en diem divina providència[14]. El Senyor no ho ha fet tot, fins a l'últim detall, des de l'inici. A poc a poc, comptant amb la intel·ligent i perseverant col·laboració de les criatures, va acostant totes i cadascuna d'elles cap al seu fi. Com hem vist, el poder salvador de Déu normalment es fa present en la vida de l'home de forma amagada i interior; de manera similar, la Providència divina obra suaument i ordinària, no sols en els grans esdeveniments, sinó també en aquells que, en aparença, són més petits. Per això el Senyor invita a la plena confiança: **així doncs, no camineu preocupats dient: què**

menjarem, o què beurem, o amb què ens vestirem? Per totes aquestes coses s'afanyen els pagans. Bé sap el vostre Pare celestial que de tot això esteu necessitats. Cerqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia, i totes aquestes coses se us afegiran[15].

Déu –explicava sant Josepmaria–, que és la bellesa, la grandesa, la saviesa, ens anuncia que som seus, que hem estat escollits com a terme del seu amor infinit. Cal una vida de fe robusta per no desvirtuar aquesta meravella, que la Providència divina posa en les nostres mans. Fe com la dels Reis Mags: la convicció que ni el desert, ni les tempestats, ni la tranquil·litat dels oasis ens impediran arribar a la meta del Betlem etern: la vida definitiva amb Déu.[16]

Des de l'inici de l'existència terrenal, el Senyor va omplir a qui seria la

Mare del seu Fill amb una extraordinària abundància de dons, humans i sobrenaturals. Concebuda sense pecat original, Ella era la **plena de gràcia**[17]. Durant la seva vida, enmig d'una infinitat de proves i foscors, va viure heroicament la fe, enfortint amb l'exemple els primers deixebles. Al final de la seva vida, exempta de qualsevol pecat, va ser assumpta al Cel en cos i ànima, participant per sempre, com a Reina dels Àngels i de tota la creació, en la glòria del Senyor. En ella s'ha verificat plenament la promesa divina de portar els homes a la glòria. Per això, la Mare de Déu és per a cada home *spes nostra*, far que ens il·lumina i causa de la nostra esperança.

[1] *Mc* 1, 15.

[2] Cf. *Mt* 19, 3-9; *Gn* 2, 24.

[3] *Mt* 5, 17.

[4] *Jo* 1, 11.

[5] *Ap* 21, 5.

[6] Cf. *1 Te* 4, 13; *Ef* 2, 12.

[7] *Rm* 6, 4-5.

[8] Cf. *Gn* 1, 27.

[9] *1 C* 15, 26.

[10] *Solc*, n. 891.

[11] *Lc* 17, 21.

[12] Concili Vaticà II, Const. dogm.
Lumen gentium, n. 48.

[13] Cf. *Jo* 17, 14.

[14] *Catecisme de l'Església Catòlica*,
n. 302.

[15] *Mt* 6, 31-33.

[16] *És Crist que passa*, n. 32.

[17] *Lc* 1, 28.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/la-novetat-en-
el-crist/](https://opusdei.org/ca-es/article/la-novetat-en-el-crist/) (12/03/2026)